

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobkyně **Z.H.**, bytem [REDACTED], zastoupené Ing. Otou Koškem, daňovým poradcem se sídlem Tř. T. G. Masaryka 822, 473 01 Nový Bor, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno, o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 3. 2014, č. j. 25763/14/5000-14102-708855, č. j. 25764/14/5000-14102-708855 a č. j. 25765/14/5000-14102-708855,

t a k t o :

- I. Žaloby proti rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství ze dne 17. 3. 2014, č. j. 25763/14/5000-14102-708855, č. j. 25764/14/5000-14102-708855 a č. j. 25765/14/5000-14102-708855, s e z a m í t a j í .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobami podanými v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení shora označených rozhodnutí žalovaného, jimiž byla shodně zamítnuta její odvolání a potvrzena rozhodnutí – dodatečné platební výměry Finančního úřadu pro Liberecký kraj, územního pracoviště v Novém Boru (dále jen „správce daně“) ze dne 17. 3. 2014.

Dodatečnými platebními výměry byla žalobkyni doměřena daň z příjmů fyzických osob:

- 1) za zdaňovací období roku 2010 ve výši 14 616 Kč, doměřen daňový bonus ve výši 2 679 Kč a uložena povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 3 459 Kč;
- 2) za zdaňovací období roku 2011 ve výši 17 355 Kč a uložena povinnost uhradit penále ve výši 3 471 Kč;
- 3) za zdaňovací období roku 2012 ve výši 19 656 Kč, doměřen daňový bonus ve výši 699 Kč a uložena povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 4 071 Kč.

Samostatné žaloby podané proti označeným rozhodnutím žalovaného byly usnesením soudu ze dne 10. 12. 2014, č. j. 59 Af 192/2014-7, spojeny ke společnému projednání a rozhodnutí.

K doměření daně z příjmů fyzických osob za uvedená zdaňovací období došlo po provedení daňové kontroly, jež byla zahájena dne 11. 11. 2013 a ukončena dne 17. 2. 2014 projednáním Zprávy o daňové kontrole č. j. 159132/14/20602-05401-500935. Správce daně dospěl k závěru, že žalobkyně provozovala činnost pojišťovacího zprostředkovatele, která není živností dle § 3 odst. 3 písm. a) zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (dále jen „živnostenský zákon“) ve spojení s Přílohou č. 4 bod 47 nařízení vlády č. 278/2008 Sb., ale činností provozovanou podle zákona č. 38/2004 Sb., o pojišťovacích zprostředkovatelích a samostatných likvidátorech pojistných událostí, a proto příjmy z této činnosti plynoucí nelze vztáhnout pod § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „ZDP“), ale pod § 7 odst. 1 písm. c) ZDP s tím, že z těchto příjmů lze uplatnit výdaje paušální částkou pouze ve výši 40 % příjmů.

V odůvodnění napadených rozhodnutí se žalovaný s tímto právním závěrem správce daně ztotožnil. Žalovaný vyšel z toho, že žalobkyně provozuje činnost pojišťovacího zprostředkovatele, je jako pojišťovací zprostředkovatel registrována a v registru zapsána jako výhradní pojišťovací agent. Ze smlouvy o výhradním obchodním zastoupení uzavřené s Českou pojišťovnou, a. s., včetně dodatků, podle názoru žalovaného vyplývá, že do činnosti výhradního pojišťovacího agenta spadá sjednávat pojištění a měnit již existující smlouvy klientů, a obchodním zastoupením se rozumí výkon zprostředkovatelské činnosti v pojišťovnictví. Živnostenský zákon v § 3 odst. 3 písm. a) jednoznačně stanoví, že činnost pojišťovacích zprostředkovatelů a samostatných likvidátorů pojistných událostí není živností. Dle Přílohy č. 4 nařízení vlády č. 278/2008 Sb. není obsahem činnosti zprostředkování obchodu a služeb zprostředkovatelská činnost v pojišťovnictví. S ohledem na to nelze činnost pojišťovacích zprostředkovatelů považovat za živnost a jedná se o podnikání podle zvláštních předpisů, a to zákona č. 38/2004 Sb., a příjmy plynoucí z takového podnikání spadají pod § 7 odst. 7 písm. c) ZDP. Žalobkyně k příjmům z provizí za zprostředkování pojištění proto mohla uplatnit paušální výdaje ve výši 40 %. Žalovaný dovodil, že pod činnost pojišťovacích zprostředkovatelů spadá i činnost výhradního pojišťovacího agenta. Odmítl, že by předmětná ustanovení zákona živnostenského a ZDP nebyla jednoznačná. V odůvodnění napadených rozhodnutí, jež se týkala zdaňovacího období roku 2010 a 2012, žalovaný též uvedl, že penále podle § 251 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), bylo v souladu se zákonem stanoveno též z doměřeného bonusu podle § 35c ZDP, neboť pod pojem doměřená daň lze podle § 2 daňového řádu vztáhnout i daňový bonus.

Žalobkyně nejprve žalovanému vytýkala, že nedělal rozdíl mezi daňovým bonusem a doměřenou daní při výpočtu penále podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Pokud pro výpočet penále žalovaný přičetl k doměřené daňové povinnosti i daňový bonus, nepostupoval správně. Ani ze znění § 2 odst. 3, 4 a 5 daňového řádu nelze dospět k závěru, že by daní měl být myšlen i bonus dle § 35c ZDP.

Žalobkyně dále nesouhlasila s tím, že by mohla uplatnit pouze 40 % paušál dle § 7 odst. 7 písm. b) ZDP. Namítala, že je výhradním pojišťovacím agentem a ze znění § 3 odst. 3 písm. a) živnostenského zákona nelze dovodit závěry, ke kterým dospěl žalovaný. Uváděla,

že není zřejmé, proč od 1. 1. 2005 z citovaného ustanovení vypadl pojišťovací agent. Podle žalobkyně nejsou živností jen jednotlivé činnosti, jak jsou v živnostenském zákoně uvedeny. Tedy dané ustanovení se týká výhradně pojmů zajišťoven pojišťovacích zprostředkovatelů a samostatných likvidátorů pojistných událostí a odpovědných pojistných matematiků jako takových. Žalobkyně se dovolávala nálezů Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 642/06 ze dne 13. 9. 2007, namítala, že daňové orgány vybraly pro ni nejméně příznivý výklad relevantních ustanovení zákonů. Na závěr dodala, že žalovaný nesplnil zákonnou povinnost dle § 114 daňového řádu a neprozkoumal odvolání v požadovaném rozsahu. Pokud by tak učinil, musel dospět k závěru, že existuje více možností výkladu.

Z uvedených důvodů žalobkyně požadovala, aby soud napadená rozhodnutí žalovaného zrušil a přiznal jí náhradu nákladů řízení.

V písemném vyjádření k žalobám žalovaný žalobní námitky odmítl s odkazem na odůvodnění svých rozhodnutí. Setrval na závěru, že dle § 2 odst. 3, 4 a 5 daňového řádu, které vymezuje pojem daň, je vedle daní samotných daní též vratka jako daňový odpočet nebo jiný nárok, jako je daňový bonus či daňová ztráta. Na daňový bonus je tak třeba pohlížet jako na daň, což má vliv na případné sankce uložené v daňovém řízení. Žalovaný zdůraznil, že žalobkyně vykonávala zprostředkovatelskou činnost v pojišťovnictví, která není podle § 3 odst. 3 písm. a) živnostenského zákona živností, a to ve spojení s Přílohou č. 4 nařízení vlády 278/2008 Sb., když podmínky činnosti upravuje zvláštní právní předpis, a to zákon č. 38/2004 Sb. Protože činnost pojišťovacích zprostředkovatelů nelze považovat za živnost, jedná se o podnikání podle jiného zákona, proto příjmy plynoucí z takového podnikání pak spadají pod § 7 odst. 7 písm. c) ZDP a lze k nim uplatnit paušální výdaje ve výši 40 %. Žalovaný odmítl, že by bylo možné na daný případ aplikovat nález Ústavního soudu ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. I. ÚS 643/06, neboť v § 3 odst. 3 písm. a) živnostenského zákona a nařízení vlády č. 278/2008 Sb. nelze shledat interpretační nejasnosti. Žalovaný rovněž odmítl, že by bylo možno aplikovat judikaturu Nejvyššího správního soudu, které se žalobkyně dovolávala, neboť se dotýkala problematiky zneužití práva. Přitom úmyslné zneužití zákona se správci daně ani žalovanému v daném případě nepodařilo prokázat, resp. zavinění daňového subjektu nezkoval. Žalovaný proto navrhoval, aby soud žaloby zamítl a žalobkyni nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. Sám se domáhal přiznání náhrady nákladů řízení v paušální částce 300 Kč dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a to za podání písemného vyjádření k žalobě, s odkazem na rovné postavení účastníků a nález Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13.

Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí a řízení jejich vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloby nejsou důvodné.

Podstatou sporu je posouzení typu příjmů, kterých žalobkyně dosahovala ve zdaňovacích obdobích roku 2010, 2011 a 2012, na základě Smlouvy o výhradním obchodním zastoupení, uzavřené dne 1. 11. 2002 s Českou pojišťovnou, a.s., a dodatků k této smlouvě.

Druh příjmů je klíčový pro uplatnění tzv. paušálních výdajů. Podle § 7 odst. 1 ZDP jsou příjmy z podnikání a z jiné samostatné výdělečné činnosti b) příjmy ze živnosti, c) příjmy z jiného podnikání podle zvláštních předpisů. Dle § 7 odst. 7 písm. b) ZDP neuplatní-li daňový subjekt výdaje prokazatelně vynaložené, může uplatnit výdaje ve výši 60 % z příjmů ze živnosti, s výjimkou příjmů ze živností řemeslných; a dle § 7 odst. 7 písm. c) ZDP ve výši 40 % z příjmů z jiného podnikání podle zvláštních předpisů nebo z příjmů podle § 7 odst. 2 písm. a) ZDP, s výjimkou příjmů podle § 7 odst. 6, anebo z příjmů podle § 7 odst. 2 písm. b) až d) ZDP.

Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobkyně byla výhradním pojišťovacím agentem. Tato skutečnost byla v daňovém řízení zjištěna na základě osvědčení Ministerstva finanční ČR, podle něhož žalobkyně splnila podmínky k zápisu do registru podle zákona č. 38/2004 Sb. a byla dne 24. 3. 2005 zapsána do registru jako výhradní pojišťovací agent. Činnost vykonávala na základě Smlouvy o výhradním obchodním zastoupení č. 0077346-02 uzavřené dne 1. 11. 2002 s Českou pojišťovnou, a.s., ve znění dodatků této smlouvy. Z předmětu této smlouvy vyplývá, že předmětem činnosti žalobkyně bylo obchodní zastoupení, kterým se rozumí výkon zprostředkovatelské činnosti v pojišťovníctví.

Soud se plně ztotožnil se závěrem správce daně a žalovaného, že činnost výhradního pojišťovacího agenta lze podřadit pod pojem činnosti pojišťovacího zprostředkovatele, který není podle § 3 odst. 3 písm. a) živnostenského zákona, ve znění od 1. 1. 2005, živností.

Podmínky výkonu pojišťovacích zprostředkovatelů (a také samostatných likvidátorů pojistných událostí), jsou stanoveny zákonem č. 38/2004 Sb., o pojišťovacích zprostředkovatelích a samostatných likvidátorech pojistných událostí. Právě s jeho přijetím byla spojena změna ustanovení § 3 odst. 3 písm. a) živnostenského zákona (dle § 30 části druhé uvedeného zákona). Z definice zprostředkovatelské činnosti v pojišťovníctví a pojmu pojišťovacího zprostředkovatele dle § 3 písm. a) a b) zákona č. 38/2004 Sb. a zejména z vymezení pojišťovacích zprostředkovatelů v § 4 odst. 1 uvedeného zákona je nutno dovodit, že činnost výhradního pojišťovacího agenta (§ 6a uvedeného zákona) lze zahrnout pod zprostředkovatelskou činnost v pojišťovníctví s tím, že pojišťovací zprostředkovatel může zprostředkovatelskou činnost provozovat právě a jedině v postavení dle § 4 písm. a) až f) uvedeného zákona, v jakém byl registrován. Důvodem, proč ze znění § 3 odst. 3 písm. a) živnostenského zákona s účinností ode dne 1. 1. 2005 vypadl pojem pojišťovacího agenta, je třeba hledat právě ve vymezení obecnějšího pojmu pojišťovacího zprostředkovatele dle § 4 zákona č. 38/2004 Sb., pod který bylo možno napříště pojem pojišťovací agent podřadit.

Skutečností, že činnost pojišťovacích zprostředkovatelů není živností, plně koresponduje i vymezení živnosti zprostředkování obchodu a služeb dle bodu 47 Přílohy č. 4 nařízení vlády č. 278/2008 Sb., o obsahových náplních jednotlivých živností, v němž je uvedeno, že obsahem činnosti zprostředkování obchodu a služeb není zprostředkovatelská činnost v pojišťovníctví.

Lze tedy shrnout s tím, že pokud žalobkyně vykonávala činnost výhradního pojišťovacího agenta pro Českou pojišťovnu, a.s., příjmy z této činnosti plynoucí nebyly příjmy ze živnosti, ale podle § 7 odst. 1 písm. c) ZDP příjmy z podnikání podle zvláštního

předpisu, když podmínky výkonu výhradního pojišťovacího agenta jako pojišťovacího zprostředkovatele upravuje zákon č. 38/2004 Sb., a z těchto příjmů byla žalobkyně oprávněna uplatnit si paušální výdaje toliko ve výši 40 % v souladu s § 7 odst. 7 písm. c) ZDP.

Soud se s žalovaným také plně ztotožňuje v tom směru, že na daný případ není na místě aplikovat nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. I. ÚS 643/2006, neboť relevantní ustanovení živnostenského zákona, jež soud právě ve spojení s § 3 a § 4 odst. 1 zákona č. 38/2004 Sb. vyložil, nejsou nejasná a nenabízí více možností výkladu.

Rovněž se nelze opřít o judikaturu Nejvyššího správního soudu, které se žalobkyně zcela obecně dovolávala, neboť se týkala krácení odpočtu daně z přidané hodnoty a zneužití práva. Žalobkyni ovšem nebylo správcem daně a žalovaným vytýkáno, že by se dopustila zneužití práva, skutkově i právně šlo o zcela jiný případ. Orgány daňové správy pouze dospěly na základě jiného právního výkladu k závěru, že je namístě žalobkyni doměřit daňové povinnosti za předmětná zdaňovací období.

Dále se soud zabýval námitkou týkající se povinnosti uhradit penále rovněž z doměřeného daňového bonusu za rok 2010 ve výši 2 679 Kč a za rok 2012 ve výši 699 Kč.

Dodatečnými platebními výměry, jimiž byla doměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010 a 2012, byla žalobkyni stanovena povinnost uhradit penále z doměřené daně a doměřeného daňového bonusu podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu ve výši 20 %.

Podle právě uvedeného ustanovení platí, že *daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit penále z částky doměřené daně tak, jak byla stanovena oproti poslední známé dani, ve výši 20 %, je-li daň zvyšována*. Smyslem penále jako peněžité sankce je nepochybně finančně postihnout daňový subjekt za nesplnění povinnosti tvrzení daňové povinnosti ve správné výši. Pod pojem „doměřené daně oproti stanovené poslední známé dani“, z níž se penále stanoví v případě zvýšení daně, je nutno zahrnout i doměřený daňový bonus, o němž se též hovoří jako o záporné daňové povinnosti. Dle § 2 odst. 1, odst. 3 a 4 daňového řádu totiž legislativní zkratka „daň“ zahrnuje nejen daň v užším slova smyslu peněžního příjmu veřejného rozpočtu, ale též daňový odpočet, daňovou ztrátu nebo jiný způsob zdanění, kterým je i získání daňového bonusu.

Z uvedených důvodů soud neshledal rozhodnutí žalovaného ve spojení s dodatečnými platebními výměry týkajícími se zdaňovacích období roku 2010 a 2012 nezákonnými z důvodu stanovení penále v rozporu s § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu.

Na základě shora uvedené argumentace dospěl soud k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, a proto žaloby postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalovaný s takovým procesním postupem soudu vyslovil souhlas, žalobce pak v zákonné lhůtě svůj nesouhlas nevyslovil.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.*

Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, přesto mu požadovanou náhradu hotových nákladů ve výši 300 Kč ve smyslu § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), soud nepřiznal a vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

K nemožnosti přiznat žalovanému správnímu orgánu paušální náhradu hotových nákladů se již vyslovil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne ze dne 7. 1. 2015, č. j. 1 Afs 225/2014-31, kde se uvádí: „Žalovaný požadoval paušální náhradu nákladů ve výši 300 Kč v souvislosti s jedním úkonem právní služby, spočívajícím v písemném vyjádření ke kasační stížnosti podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný dovodil, že má nárok na paušální náhradu nákladů na základě § 36 odst. 1 s. ř. s. a nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13. K návrhu žalovaného Nejvyšší správní soud konstatuje, že rovnost účastníků řízení podle § 36 odst. 1 s. ř. s. není nikterak narušena, pokud žalovanému správnímu orgánu není v soudním řízení správním, ve kterém měl plný úspěch, přiznána paušální náhrada nákladů řízení. Ve smyslu § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu náleží náhrada hotových výdajů účelně vynaložených v souvislosti s poskytnutím právní služby advokátovi, přičemž nedohodl-li se advokát s klientem na jiné paušální částce, činí tato částka 300 Kč za jeden úkon právní služby. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, '[z]ákladu rovnosti účastníků řízení ve smyslu článku 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod naplňuje přiznání paušální náhrady coby náhrady hotových výdajů podle jejich demonstrativního výčtu v § 137 odst. 1 občanského soudního řádu i účastníkovi řízení, který advokátem zastoupen není, a to v situacích, v nichž by účastníkovi řízení zastoupenému advokátem byla přiznána taková náhrada podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu.' A contrario z citovaného nálezu Ústavního soudu vyplývá, že paušální náhradu nákladů nelze přiznat účastníkovi řízení, pokud by mu paušální náhrada nákladů nepříslušela ani při zastoupení advokátem (rozsudek NSS ze dne 27. 11. 2014, č. j. 4 As 220/2014 - 20). Taková situace zcela jednoznačně nastala v nyní posuzované věci. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006 - 87, publ. pod č. 1260/2007 Sb. NSS, '(...) v případě, že v soudním řízení správním vystupuje jako účastník orgán veřejné správy v oboru své působnosti, není v zásadě důvodně vynaloženým nákladem, pokud se v takovém řízení nechá zastoupit. (...) Stejně tak Vrchní soud v Praze konstatoval, že povinnost správního úřadu jím vydané rozhodnutí hájit na soudě proti správní žalobě představuje samozřejmou součást povinností plynoucí z běžné správní agendy. Nelze proto spravedlivě žádat na žalobci, aby hradil náklady, vzniklé tím, že správní úřad udělil k zastupování plnou moc advokátovi (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 1. 1998, č. j. 6 A 90/96 - 23).' Podle citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu by žalovanému nemohla být přiznána paušální náhrada nákladů, pokud by byl zastoupen advokátem, a proto ve smyslu citovaného nálezu Ústavního soudu mu tato náhrada nemůže být přiznána ani v případě, že zastoupen není." Stejný názor byl vysloven např. v rozsudku ze dne 7. 11. 2014, č. j. 4 As 220/2014 - 20, na který soud v tomto směru též odkazuje.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 17. srpna 2015.

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu